

gælder jo i det hele om at indskrænke Bogføringsarbejdet til det strengt nødvendige. Endelig skal det afviste Dokument vel slettes af Dagbogen, men dette er allerede udtalt i § 15, 2. Stk.

Som nyt sidste Stk. er indføjjet en Bestemmelse om, at ved saadanne Rettelser, Udslettelser m. v., som ikke passerer Dagbogen, skal Datoen for den foretagne Rettelse etc. angives i Tingbogen, idet det skønnes jævnlig at kunne være af Interesse at kunne konstatere, naar Rettelsen etc. er foretaget.

Til § 17.

§ 17, 2., 3. og 4. Stk. er udeladt. Disse Bestemmelser er vistnok i det hele og store rigtige; men de hører formentlig hjemme ikke i selve Loven, men i en ministeriel Anordning, da der svarende til de forskellige Tidens Krav bør være en vis administrativ Frihed til at ordne de herhen hørende Forhold.

§ 17, 6. Stk., 2. og 3. Punktum er udeladt, da disse Bestemmelser ikke behøver særlig at være udtalt.

Til § 20.

For bestemtere at adskille Tilfældene i 1. Stk. og 2. Stk. er i 1. Stk., 3. Linie, tilføjet Ordet „aabenbart“.

I 2. Stk., 7. Linie, er Ordet „Tingbladet erstattet af „Statstidende“, da ogsaa den heromhandlede Mortifikation formentlig rettest hører hjemme i Statstidende, altsaa blandt dennes almindelige Indhold.

3. Stk. er udeladt, da en saadan periodisk Rensning af Foliet som her foreslaaet, vanskelig kan gennemføres af Dommeren med den forhaandenværende Kontorhjælp.

Til § 21.

Efter 1. Linie er, for at afskære Tvivl om Forstaaelsen af Ordet Sammenlægning, tilføjet som afgørende, at Ejendommen ikke igen maa skilles uden Matrikulumyndighedernes Samtykke. Det samme er sket i §§ 23 og 24.

Til § 22.

1. Stk. er ændret saaledes, at det bliver Dommeren, der paa Grundlag af Landinspektørens Erklæring afgør Spørgsmaalet, hvilket sikkert er det mest betryggende. Det er en Selvfølge, at hvis Dommeren ikke paa Grundlag af Landinspektørens Erklæring klart kan afgøre, at

Servituten kun vedrører en enkelt eller enkelte Parceller, maa Servituten fremdeles hvile paa hele Ejendommen, altsaa overføres paa samtlige Parcellers Folier. Men dette bør naturligvis saa vidt muligt undgaaes.

Den i 2. Stk. hjemlede Fremgangsmaade med Fordeling af Byrderne paa samtlige Grundstykker er indskrænket til de praktisk vigtige Tilfælde af Vejafgifter og lignende gensidige Byrder, medens det ved de gamle ensidige Realbyrder er det rette helt at afskære denne Fremgangsmaade, saa meget mere som Lovgivningen jo nu positivt har givet Adgang til disse Byrders fuldstændige Afløsning, nemlig i Lov Nr. 505 af 28. Sept. 1918.

Ordene i § 22, 5. Stk., 1. og 2. Linie: „Efter Udstykningen . . . Jordstykke“ er erstattet af Ordene: „Ved Tinglysningen . . . Stykker“, fordi der herved angives et sikrere Tidspunkt til Vejledning for Dommeren i saa Henseende.

Samme Stykkes 2. Sætning er udeladt, da en saadan Detailbestemmelse formentlig hører hjemme i en ministeriel Anordning.

§ 22, sidste Stk., er indsat for at afskære Tvivl om Anvendeligheden af § 23, 2. Stk., i de rene Udstykningstilfælde, et Resultat man dog sikkert ellers vilde naa ved Analogi fra § 23, 2. Stk.

Det er iøvrigt fundet praktisk at gentage (i 4. Stk.) Lov Nr. 108 af 3. April 1925 § 1, 3. Stk.'s Forskrift til Dommeren paa dette Sted.

Til § 23.

§ 23, 1. Stk., 2. Pkt., er indsat for at afskære en lignende Tvivl som nys anført ved § 22.

Det er fundet mest betryggende for Realkreditens udtrykkelig i 2. Stk. at præcisere, at Uskadelighedsattester overhovedet kun kan anvendes, hvor det drejer sig om et i Forhold til Ejendommens Størrelse og Værdi ubetydeligt Jordstykke, hvis Udskillelse ikke kan frembyde nogensomhelst Fare for Pantesikkerheden. Som i de tyske Bestemmelser desangaaende vil det navnlig dreje sig om Afgivelse af Jordstrimler til Veje o. l. Der maa i Anordningen gives nærmere Regler herom, derunder Instruks for Vurderingsmændene, og det maa her ogsaa nærmere bestemmes, at eventuelt Vederlag for Afstaaelse skal komme Pantehaverne til Gode ved Afdrag paa Pantegælden.